

VILOJIMO
MENA // 2

Regina
Kyle NENUGALIMA
AISTRA

Svajon
ROMANAI

Knygute.lt

Regina Kyle

NENUGALIMA AISTRA

Keturių knygų serija
„Viliojimo menas“
Antra knyga

Versta iš Versta iš Regina Kyle Triple Time, 2015
© Regina Kyle, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0218-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

PIRMAS SKYRIUS

Kai Geibui Nelsonui atėjo pati tinkamiausia akimirka pateikti tą klausimą, jo liežuvis tapo lyg švininis, nebepakluso įmantriam iš anksto sumąstytam scenarijui. Tad nusprendė paklausti paprastai.

- Ar tekėsi už manęs?

Jis sulaikęs kvapą priklaupė ant vieno kelio ir spragtelėjęs atidarė žalsvai mėlyną dėžutę. Nuo garsaus Niujorko restorano *Rainbow Room* krištolo sietynų šviesos joje suspindo tobulai nušlifluotas dviejų karatų žalsvas briliantas.

- Nė... nežinau, ką pasakyti, - Kara Hamfris, kuri pastaruosius šešis mėnesius buvo -Geibo mergina, lyg pamačiusi ką nors siaubingo, spoksojo į žiedą su didelės vertės brangakmeniu.

Geibas visai ne to tikėjosi.

Jis nugurkė seilę. Su vargu. Galvoje sukosi ne vienas atsarginis planas. Ji aiškiai nepasakė „ne“. Tikriausiai galima ją kaip nors įtikinti, kad priimtų pasiūlymą.

- Sutik, - Geibas paėmė jos išpuoselėtą ranką, pakėlė prie lūpų ir, kad būtų įtikinama,

pabučiavo į delną. Po paraliais, taip paprastai nepasiduos, juk ne veltui ketverius metus tarnavo Karinio jūrų laivyno pajėgų vyriausiuoju patarėju teisės klausimais, o dabar didžiulėmis pastangomis siekia Manhatano apygardos Specialiųjų nusikaltimų tyrimų biuro prokuroro pareigų.

Mergina ištraukė ranką ir pakišo ją po ant kelių laikoma servetėle.

- Atleisk, Geibai. Tu šaunus vaikinai. Tikrai. Su tavimi kiekviena moteris būtų laiminga. Bet...

Oi. Tiesiai į paširdžius. Geibas pakilo ir vėl šlumštelėjo į krėslą. Suėmė dėžutę su žiedu prakaituotu delnu, uždarė ir įsidėjo į vidinę švarko kišenę. Pajuto kaip po puošniais medvilniniais marškiniais dunksi širdis.

- *Sutikai ne tą moterį. Tiesa? Suklydau ne aš, o tu. Argi ne taip sakoma?*

- Tiesą sakant... - mergina nuleido akis ir ėmė pašioti servetėlę. Po akimirkos, kuri prailgo kaip belaukiant advokatūros egzamino rezultatų, ji pakėlė į jį akis. - Suklydai ir tu.

Ir aš.

- Ką nori tuo pasakyti? - Geibas nenorėjo atrodyti įsižeidęs, bet buvo nelengva. Buvo pra-

tęs gauti tai, ko siekia. Jam šios sužadėtuvės buvo lyg sandoris su kaltinamuoju, kad tas prisiimtų kaltę. Juodu su Kara tinka vienas kitam.

Beliko tik sutvirtinti šį sandorį.

Mergina kilstelėjo ranką, kad nusibrauktų nuo skruosto pelenų spalvos plaukų garbaną, ir vėl neryžtingai padėjo ją ant kelių.

- Mudviem patinka džiazas. Simfoninė muzika. Buriavimas. Geras vynas.

- O, taip, - jis pakėlė taurę 1998 metų *Veuve Clicquot* - šį dviejų šimtų dolerių vertės šampano butelį Geibas užsakė specialiai jūdvių sužadėtuviams - nugėrė gurkšnį ir nusišypsojęs žvilgtelėjo į ją virš taurės kraštelio. Krūtinėje sukirbėjo viltis ir jis atsitiesė. Kara nori paaiškinti jam, ką mano. - Tai vadinama suderinamumu. Nematau, kad čia būtų kas nors ne taip.

- Kaip tik čia ir yra bėda, - Karos balsas užlūžo ir ji giliai atsiduso. - Tarp mudvių nėra traukos. Tu man labai patinki, Geibai, ir tikiuosi, kad liksime draugai. Bet šįvakar ruošiausi tau pasakyti, kad turėtume liautis susitikinėje. Mudu pernelyg panašūs. Noriu, kad mane kas paskatintų, praplėstų mano akiratį, atskleistų

man ką nors naujo.

Geibas palinko į jos pusę, atidžiai pažvelgė, jis nebesijautė toks sukrėstas. Jam darėsi smalsu, kilo noras ryžtingai veikti.

- Galiu tau atskleisti naujų dalykų. - Kodėl gi ne? Jai reikia nuotykių, ir ji jų gaus. Geibas gali būti linksmas ir imtis netikėtų dalykų. Tik turi būti tam pasiruošęs.

- Ak, Geibai. Tu mielas. Bet visas tavo netikėtumas - tai lyg valgyti žuvį užsigeriant ne baltuoju, o tąkart raudonuoju vynu. Kalbu apie mėgavimąsi gyvenimu. Apie riziką. O ne apie seniai nusibodusius dalykus.

Geibas sukando dantis ir susinėrė pirštus.

- Tai aš esu nuobodus?

- Na ne. Tik nuspėjamas, - Kara atsistojo, padėjo servetėlę ant lėkštės ir persibraukė rankomis sijoną. - Atleisk, Geibai. Norėjau, kad viskas būtų taip, kaip turi būti. Tikrai. Bet nebegaliu apsimitinėti, stengtis jausti tai, ko nėra. Kada nors sutiksi sau skirtą moterį. Bet aš nesu tau skirta.

Kara išėjo iš restorano gausiai palydėta šnabždesių. Kartais neparanku būti senatoriaus dukra, ir dar vieno iš žinomiausių - turtingo -filantropo.

Geibas liko sėdėti vienas, jausdamasis nesmagiai spoksojo į lėkštę krevečių su česnakų padažu. Kas, po velnių, čia nutiko? Jis viską taip puikiai suplanavo. Vieta nuostabi. Laikas tinkamas. Moteris taip pat.

Bent jau jam taip atrodė.

Jis juk jau trisdešimties. Jam reikia žmonos. Ir vaikų, kad galėtų jais pasidžiaugti, kol dar nesenas. Iš visų moterų, su kuriomis susitikinėjo (jis ne kokia įžymybė, bet ir už kitus neprastesnis), Kara vienintelė, su kuria galėtų nu gyventi visą gyvenimą. Visais atžvilgiais tinkama partnerė - būtų šalia įvairiuose sambūriuose ir labdaros renginiuose. Kartu užimtų svečius, kartu ilsėtusi po ilgos įtemptos dienos, skaitytų ar klausytusi Džono Koltreino per modernią garso aparatūrą. Na, tarp jų dar neišplieskė meilė. Bet viskas su laiku. Tiesa?

Tačiau Kara nesutiko. Pasakė, kad jis pernelyg nuspėjamas. Tai, jo nuomone, reiškė „nuobodus“, kad ir kaip švelniai įvardytum.

- Jūsų sąskaita, pone.

Geibas pakėlė akis ir išvydo suglumusį padavėją. Jis, aišku, matė visą tą apgailėtiną reginį nuo pradžių ligi galo.

- Prašom, - padavėjas padavė Geibui odinį

dėklą, šis paėmė, nė nepažvelgęs į sąskaitą įdėjo kredito kortelę ir gražino atgal.

Padavėjas pasišalino ir Geibas liko vienas. Ir vėl. Jis pasimuistė, apžvelgė valgomąjį, pastebėjo užjaučiamai žvilgčiojančius lankytojus, kurie kaipmat nusuko akis, nes, kaip ir padavėjas, matė kaip jis buvo pažemintas.

Pažemintas viešoje vietoje, visų akivaizdoje.

Praėjo šiek tiek laiko, kol padavėjas grįžo nešinas Geibo kredito kortele. Sumurmėjęs „ačiū“ Geibas pakeverzojo parašą, vienu mauku išlenkė taurėje likusį šampaną, išžingsniavo iš restorano ir smuko į Niujorko nakties tamsumas.

Jo butas vos už kelių kvartalų į pietus, bet jis pasuko kita kryptimi, link Centrinio parko. Ne itin tinkama vieta vaikštinėti naktį, ypač tokią naktį kaip ši. Slopią. Įkaitusią. Masinančią visus, kam be oro gaivinimo sistemos jaukiasi protas. Bet jam dar ne laikas grįžti namo. Reikia įkvėpti gryo oro, pamąstyti, o niekas geriau nepraskaidrina proto kaip bėgiojimas parke. Šį vakarą jis su kostiumu, todėl teks pasitenkinti greitu ėjimu, nors kol grįš į butą miesto centre, smarkiai suprakaituos.

Geibas apsuko ratu burlaivių tvenkinį bandy-

damas suprasti, kodėl, Karai atsisakius, jaučiasi veikiau priblokštas nei pažemintas, o tada iš už valčių stoginės pasigirdo spigus balzas, ir jis sustojo kaip įbestas su tais savo firminiais batais.

- Patrauk nuo manęs savo šlykščias rankas, nes taip rėšiu keliu į kiaušus, kad tau jie išlįs per gerklę.

Geibas apsisuko šimto aštuoniasdešimt laipsnių kampu ir nuskuodė garso link.

Moteris sugniaužtais kumščiais stovėjo nugara į jį. Jai prie kojų susirietęs gulėjo jos užpuolikas gaudydamas orą.

- Aiškiai pasakiau „ne“, tu mulki.

Vyras tyliai sudejavo, moteris pasilenkė, jos ir taip trumpas sijonėlis pakilo ir atidengė raumeningas šlaunis. Žvilgsnį traukė ilgas kojas aptempusios tinklinės kojinės ir ryškiai rožiniai *Dr. Martens* batai.

- Gerai jau gerai. Pakaks, viskas aišku. Nereikėjo taip smarkiai spirti. Netikusi mergšė.

Geibas išlindo iš už stoginės.

- Galvok, ką kalbi. Ir nemėgink bėgti. Kviečiu policiją, - jis išsitraukė mobilųjį telefoną ir ėmė rinkti numerį.

- Jokių farų. Prašau, - moteris ištiesė ranką,

lyg norėdama jį sulaikyti, ir Geibas pastebėjo tatuiruotę ant jos peties. Aiškiai matomą, gerai pažįstamą miško fėją. – Fredis tik šiek tiek persistengė. Bet aš jį sutramdžiau. – Ji bakstelėjo vyrą batu ir šis vėl sudejavo. – Juk taip, Fredi?

Geibui suspaudė paširdžius.

– Devine?

Moteris iš lėto atsisuko, išplėtė akis ir išsižijo iš nuostabos.

– Velnias.

Kodėl būtent Geibui Nelsonui, kaip kokiam riteriui, teko skubėti Devinei į pagalbą?

Devinė Padila nustebusi pažvelgė į savo geriausios draugės broį ir dar kartą nusikeikė.

– Ir man malonu tave matyti.

Moteris susikryžiavo rankas.

– Ką čia veiki?

– Einu namo. Kur ir tu turėtum būti, – jam kalbant nepasitenkinimas liejosi per kraštus ir jis nepritariamai nužvelgė jos dėvimus drabužius. Nėriniuota liemenėlė pernelyg veržė krūtinę, o trumpas sijonėlis vos dengė riestą užpakaliuką.

Ji juk barmenė, o ne kokia mokslininkė. Jei lankytojams nebarstytų sąmojų ir neleistų paganyti akių, kaip kitaip užsidirbtų arbatpinigių

ir pragyventų pati, o dar šiek tiek atidėtų Viktoro paieškoms?

- Tai dirbi kokioje nors skylėje miesto centre?

- Tai ne skylė. Beje, taip. Kartais pavaduoju draugę *Ženklų* bare.

Ji niekada neatsisakydavo papildomai užsidirbti pinigų ir nesunkiai jų susižerdavo dirbdama Aukštutinio Istsaído viešbučio bare.

- Ei, kas nors? - pasigirdo balsas nuo šaligatvio. - Čia yra sužeistų.

- Kelkis, Fredi. Nieko tau nėra. Vos prie tavęs prisiliečiau.

- Pažįsti šį vyruką? - paklausė Geibas.

- Jis nuolat mane sekioja. Ketino palydėti iki metro, - Devinė nužvelgė jį įsisprendusi rankomis į šonus. Dar vienas iš daugybės nevykėlių per pastarąjį pusmetį. Lyg nešiotųsi skelbimą: *Vyrų dėmesiui. Esi protiškai stabilus? Turi gerai apmokamą darbą? Esi gana patrauklus? Tada tu nepageidaujamas.* - Iki metro, Fredi. O ne iki mauroto parko viaduko.

Fredis su vargu atsiklaupė.

- Kaltas ne aš. Tu nuolat darei man užuominas.

- Užuominas? - Devinė nusitaikė į jį ir brūkš-

telėjusi batu pažėrė žemių jam į akis. Fredis spėjo nusisukti. Jis paropojė atbulas kaip išgąsdintas krabas ir Devinė nesusilaikiusi pasišaipė: – Kaip tau ši užuomina, valkata?

Geibas uždėjo ranką jai ant peties.

– Išvaduosime tave nuo šios pareigos, Fredi. Aš parlydėsiu damą namo.

– Nė nemanyk, – Devinė nusimetė nuo peties jo ranką. Su šiuo moralės sergėtoju nepasiliks nė minutės ilgiau, nei reikia. Kad ir koks patrauklus jis būtų.

– Metro tik už dviejų kvartalų nuo čia. Pukičiausiai galiu nueiti viena.

– Neabejoju. Bet džentelmenas turi įsitikinti, kad jo mergina saugiai pasiekė namus. – Geibas nusivilko švarką ir apgaubė juo Devinei pečius, paslėpdamas juos, o kartu ir menkai pridengtas krūtis nuo smalsių Fredžio akių. – Argi ne taip, Fredi?

– Nesu tavo mergina. – Devinė pažvelgė į vieną ir į kitą. – Nė vieno iš judviejų.

– Padaryk man malonę, – Geibas tvirtai laikė ranką jai ant juosmens. Virpuliai, kurių nė nebuvo pastebėjusi, liovėsi ir Devinė beveik leidosi paveikiama raminančio vyro prisilietimo.

Jo prisilietimo.

- Kaip sau nori, - Fredis atsistojo ant kojų ir pamažu ėmė trauktis tolyn. - Paklausk mane, žmogau, su ja nelengva.

Devinė žengė prie jo, bet Geibas tebelaikė ranką jai ant nugaros ir gal nuo jo prisilietimo ji ir vėl suvirpėjo. Ir kuo jau ypatingas tas Holės pasipūtėlis brolis, kad jaudina ją labiau nei ekstremalus sportas?

Ji spėjo, kad po dizainerio kurtais drabužiais slypi pribloškiantis kūnas - platūs pečiai ir nė kiek ne siauresnė krūtinė, plonas liemuo, siauri klubai ir ilgus stiprios kojos. O jo aistringos pilkos akys, gilios ir paslaptingos, niekada neišduoda jausmų. Juo labiau lūpos, putlios ir tvirtos, tinkamos ilgiems ir geismingiems bučiniams.

- Tokios progos neketinu praleisti, - Geibo ranka nuslydo prie jos alkūnės sukeldama jai šiurpulus.

- Dar pasigailėsi, - metė per petį Fredis ir dingo tamsoje.

- Mulkis, - Devinė stebėjo, kaip jis nueina, tada atsisuko į Geibą. - Ačiū už pagalbą...

- Tu šaunuolė. Tikrai. Taip ir reikia.

Devinė nusimetė jo švarką, įbruko jam į rankas ir pasuko metro link....